

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibvs Moribvsqve Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. III. De proprietatibus diuini amoris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](#)

& motui circulari, qui principio & fine caret, sic inquiens: Εγώ ^{οὐ} ^{εἰμί} ^{Circulus in}
 τὸ ἀτέλευτον εἴαντος, οὐ αὔρχον δὲ τοῖς ιεροῖς στόμασι δέχεσθαις ^{amore.}
 ὁποτερ πάσιδις θεοὶ μίκης τάχαθον, εἰ τάχαθον, καὶ εἰ τάχαθον, οὐ εἰς
 τάχαθον εἰς ἀπλωτή σωματίζεις αἰσιορθόνδης Θεός, καὶ εἰ τάχαθον καὶ καὶ τὸ
 εὗτό, καὶ προτίθεται, οὐ μήποτε, οὐ διπλασιάδης Θεός. Quia in re & fine
 & principio se carere diuinus amor excellenter ostendit, tamquam semi-
 piternus circulus, propter bonum, ex bono, in bono, & ad bonum inde-
 clinabili conuersione circumiens, in eodem, & secundum idem, & pro-
 cedens semper, & manens, & remeans. Amor enim Dei ex abundan-
 tia diuinæ bonitatis prodiens, se ad creaturas, maxime ad Angelos
 & homines profert, easque imagine quadam sui eis impressa, rur-
 sus ad diuinam bonitatem conuerit. Et hic circulus est perpetuus,
 nec umquam aberrare potest; quia amor Dei assidue in creaturas
 tendit, easque in Deum conuerit (ut ipsa conseruatio & guber-
 natio rerum maximè indicat) nec ab ullo potest impediri. Fit au-
 tem hic circuitus amoris propter bonum, ex bono, in bono, & ad
 bonum; quia amor diuinus oritur ex diuina bonitate, & immedia-
 tè in diuinam bonitatē tendit, & propter illam descendit in
 creaturas, ita tamen ut semper in Deo maneat. Demittit se ad illos
 non ut ibi listat, sed ut eas in fontem boni, unde exortae sunt, redu-
 cat. Semper ergo procedit à Deo in creata, & semper manet in
 Deo, & semper in Deum remeant, idque secundum idem sui, &
 propter idem.

CAPVT III.

De proprietatibus diuini amoris.

Ex dictis colligimus octo diuini amoris proprietates.

Prima, Quod eminenter & originaliter præexistat in pulchro & bono, ut Dionysius loquitur: id est, in pulchritudine & bonitate divina tamquam in ratione obiectua, & veluti causa, radice, & fundamento.

Secunda, Quod ex pulchro & bono tamquam fonte prodeat, ut existat iam in Deo formaliter. Hoc enim ipso quo Deus suam pulchritudinem & excellentiam infinitam intuetur, exoritur in ipso infinitum amoris incendium, quo tantum illam amat, quantum amari digna est, id est, infinites infinitè. Pulchrum enim & bonum cognitum statim amorem accedit: unde infinitum pul-

*Otto proprie-
tates diuini
amoris.*

christum & bonum infinitè cognitum, infinitum amorem ciebit: infinitum, inquam, tum ardore, tum aestimatione, seu ut Scholastici loquuntur, infinitum iudicium & appetitum.

Tertia, Quod immediatè in pulchrum & bonum se reflectat. ¹⁰ Vnde hic est sempiternus quidam circulus. Pulchrum enim & bonum menti diuinæ propositum, accedit amorem in voluntate, qui amor proximè & essentialiter reflectitur in pulchrum & bonum, trahens in illud voluntatem, eamque totam circa illud occupans. Amor enim est occupatio amantis circa amatum, ipsius amati causa.

Quarta, Quid propter pulchrum & bonum extendat se & descendat ad creaturas; nimirum ut illud creaturis communicet vel totum, vel aliquos eius radios & adumbrationes, pro cuiusque captu & meritis. Quod enim summè amamus, eius præstantiam & pulchritudinem cupimus omnibus innotescere, & eius dulcedinem ab omnibus percipi, ut ab omnibus laudetur. Idem facit amor in Deo. ¹¹

Quinta, Quid creaturas sursum rapiat, & ad pulchrum bonumque conuertat. Hoc maximè locum habet in Angelis & hominibus: nam cetera diuinam bonitatem & pulchritudinem non capiunt, sed in homine trahuntur quodammodo in Deum cetera; tum quia omnes naturæ gradus in ipso, tum quia cetera omnia propter ipsum. Vnde ipso peccante, cetera quoque afflita fuere, & seruituti corruptioni ac mutabilitatis subiecta; & ipso ad gloriam eucto, cetera quoque ad gloriam pro suo captu extollentur, ut aperte docet Apostolus ad Rom. 8. Denique, eo ipso quo singula appetunt pulchritudinem & perfectionem suæ speciei congruentem, cernitur in illis vestigium quoddam huius amoris, & tendunt suo modo in ipsum pulchrum & bonum. Ex amore namque dñi no impressam habent hanc inclinationem, eamque Deus per beneplacitum & pulchrum particulare, in quod proximè tendit, dirigit in bonum & pulchrum universale, omnis boni & pulchri creati exemplar prototypum.

Sexta, Quod diuinus amor sit extaticus; quia amantem extra se trahit in amatum. Deum enim suæ celstitudinis quodammodo facit oblinisci, & inclinat ad humilitatem nostram, totumque in salutis nostræ negotio occupat. Cuius signum incarnatio, prædictio, miracula, passio, mors, Sacramenta, missio Spiritus sancti, affidua & admirabilis Ecclesiæ gubernatio, cura & directio singulorum.

DE BENIGNITATE ET AMORE DEI. III.

rum. Hominem similiter extra se ponit, efficiens ut de se suisque commodis non cogiter, sed solum de Deo & bonis Dei. Unde magnus Dei amator seipsum abnegat, suis cupiditatibus renuntiat, suas utilitates negligit, sui obliuiscitur, & totus in ijs est quae ad Deum pertinent. Est enim cogitatione & affectu totus extra se, & translatus in dilectum. Talis erat S. Ignatius martyr, qui dicebat: *Ego et tu es tu ego tu.* Amor meus crucifixus est. Talis erat S. Paulus Apostolus: *Mibi, inquit, vivere Christus est, et mori lucrum & iterum: Vivere autem iam non ego, vivere vero in me Christus.*

Ep. ad Rom.
Philip. 1.
Galer. 2.

14 Septima, Quod amor diuinus sit vis vniuersa, ideo enim facit existasim & exceſsum amantis a seipso, ut illum in amatum transferat, & illi arctissime vniat, & vnum cum illo efficiat. Sic amor vniuit Deum homini non solum affectu & cura, sed etiam effectu & substantia, vniōne nimirum hypostatica. Hominem vero vnit Deo, ita ut prorsus a seipso deficiens in Deum transeat, & veluti colliquescat; nihil amplius cogitans, intelligens, aut sentiens, praeter Deum; nihil aliud appetens aut desiderans, nulla alia re gaudens quam bonis Dei. Qui sic adharet Deo, unus efficitur spiritus: quia seipsum exuit, & Deum induit, ac perinde ac si in diuinam natu ram transformatus esset, totus cogitatione & affectu est in Deo. Sic omnes Sancti vnum erunt cum Deo (quod Dominus illis preceatur Ioh. 17.) quia omnes agnoscunt suum nihilum quod ex se sunt, sequentes nihil estimabunt, nisi quatenus sunt Dei & propter Deum; & hoc modo penitus a seipsis deficiant, cur enim haereant in nihilo? Deinde intellectu & voluntate potentissime rapientur in illum, & toti in ipso erunt, & in ipsum veluti liqueſcent & transformabuntur; nihil aliud ibi sentientes & gustantes quam Deum; nihil aliud estimantes quam bonum ipsius, perinde ac si ipsi in Deum essent transmutati.

15 Taque amor est vis vniuersa, tum quia ipsum amantem transfert in amatum, ut in eo vivat, sentiat, gaudeat, & ipsum illi quodammodo incorporat, ut in vnum cum illo; (amans enim quantum in se est, optat a se deficere, & in amatu veluti colliquescere, ut vnum cum illo efficiatur;) tum quia amante iam in dilectum translato, omne bonum dilecto vult, & procurat quantum potest, tamquam sibi ipsi, quia iam vnum est cum illo.

16 Octaua, Quod motus amoris sit orbicularis, idque dupliciter. *Circulus in amore.* Primò, Circa proprium obiectum, quod est ipsum pulchrum & bonum, ut explicatum est in tertia proprietate. Simili modo Dionysius

nysius ponit circulum in visione beatifica Angelorum : nam ab essentia diuina , quæ est ipsum pulchrum & bonum, descendit in mentem Angelicam lumen gloriæ; ex mente & lumine gloriæ statim oritur visio beata , quæ immediate reficitur in pulchrum & bonum, tamquam in suum obiectum & principium.

Secundò, Est circulus in amore diuino ut se extendit ad creaturas : nam ex bono & pulchro descendit ad res creatas , easque suo attacatu accendens, conuertit & reducit secum in idem pulchrum & bonum. Huius illustre exemplum est in sole. Sol enim in rebus corporeis est summum pulchrum & bonum. Vnde rectè quodam loco D. Gregorius Nazianzenus: Ω̄περ εν τοῖς αἰδητοῖς ἡλίῳ, επειδὴ τοῖς ὑπὸ θεοῦ. Sicut in rebus sensibilibus est sol , ita in intelligibilibus Deus. Ex sole descendit calor ad res inferiores , descendit autem per lucem; & prius res illustrantur quam calorem concipient; calore concepto fiunt spiritus, leues, & sursum in cælum vehuntur. Sol est symbolum Dei, lux sapientiae, calor amoris; res terrena, animarum & spirituum. A Deo descendit amor per sapientiam. prius enim mens illustratur cognitione pulchritudinis & bonitatis diuinæ, deinde per cognitionem concipit amorem. amor conceptus efficit animam spiritalem, cælestem, eamque mox sursum trahit, & Deo coniungit, illique Soli aeterno similem veluti quenamdam parelum (qui solis est expressa imago) efficit.

CAPUT IV.

Quinque res consideranda in amore Dei erga hominem.

Ver melius intelligatur amoris diuini erga nos magnitudo, 17 quinque sunt consideranda. Primo, Maiestas amantis. Secundo, Qualitas eorum quos amat. Tertiò, Bona quæ illis partim confert, partim offert. Quartò, Modus quo amat. Quintò, Fines propter quem amat.

Quod ad Primum attinet, qui nos amat, non est Princeps aliquis terrenus, nec Angelus, sed Deus ipse, finitus, immensus, aeternus, infinitæ potentiae, sapientiae, sanctitatis, gloriæ, beatitudinis. Et hic amor non est recens conceptus, sed ab aeterno praceptus. Insinuat hoc multis locis Scriptura diuina. Ieremia 31. *In charitate perpetua dilexi te, ideo attraxi te. Ilaiæ 49. Numquid obliuisci potest mater infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? Et si illa oblit-*

*Qualis qui
nos amat.*

18